

Po stopách Reinholda Messnera

Známý horolezec Marek Baroš (35) nedávno šokoval odbornou i laickou veřejnost svým na první pohled nemožným plánem: za jediný den zdolat všech čtrnáct světových osmitisícových vrcholů! Plánem, z něhož by se zamotala hlava i Reinholdu Messnerovi, a to nejen ve výškách s řídkým vzduchem. Byl to totiž právě Messner, který na všech osmitisícovkách stanul jako vůbec první člověk na světě. Ovšem připomeňme, že jemu všechny výstupy zabraly dlouhých šestnáct let. Náš časopis se proto vydal Markovi položit několik otázek.

Marku, váš plán zní naprosto neuvěřitelně. I těm největším esům před vámi trvalo zdolání všech osmitisícovek minimálně několik let. Je něco takového vůbec v lidských silách?

Já v tom nevidím žádné problém. Prostě ráno vstanu, nasadím mačky, vezmu lano a cepín a vyrazím. Dost jsem trénoval, mám za sebou například devět sólovýstupů na Everest v jednom týdnu nebo měsíční pobyt v zóně smrti. Kromě toho jsem si každé den soupnul pětset shybů v jednorstovém zápušťáku. Navíc, Messnerovi taky tenkrát nikdo nevěřil, že to dokáže, a viděli jste, jak to ten starej pedál zvládnul.

Ze kterých vrcholů máte největší respekt, připravoval jste se na ně nějak předem?

Všechno jsem si nastudoval z Reinholdových knížek. Nejvyššího vrcholu, Everestu, se nebojím, ten mám zmáklej dokonale. Ani Kančendžengy, na ni se sice leze dost blbě, vrchol je takovej nerovnej, ale jinak v klidu. Trochu obavy mám akorát z Broad Peaku, prý kolem něho občas padají letadla, tak doufám, že žádnou takovou smůlu nechytanu. A na Čo Oju se musím vyhnout jakési kopuli. Potom Annapurna, ta se zespodu moc nezdá, ale je dost vysoká. Čtvrtej nejvyšší vrchol, Lhotse, bývá občas zrádněj, ale já si věřím, je to jenom takovej kopeček. Pak zbývají ještě vrcholy, který jsou hodně skalnatý, nejvyšší z nich je Makalu, potom Dhaulagiri, Manaslu a Gašerbrum II. Tam by taky všechno mělo proběhnout hladce, na skalách to

umím brilantně. No a nejnižší ze všech, Šiša Pangma, už je jenom taková lahůdka. Sice tam nějakěj pomník padlým partákům stojí, ale takovej trudnej osud mě stihnout nemůže.

A co K2, nejobtížnější hora světa?

Nejobtížnější říkáte? Nevím co na ní všichni mají, podle mě je to úplná dávačka, sice je vrchol trochu zarostlej, ale to mě nemůže zastavit.

Polezete bez kyslíku?

No tak samozřejmě.

A jaký je tedy konkrétně váš plán?

Vystartuju stylově stejně jako kdysi Messner z Nanga Parbatu, vezmu to směr severozápad na Gašerbrum I a potom přes zbývající kopce až znovu skončím na Nanga Parbatu. Tenhle postup jsem si našel na mapě a mám změřený, že je nejkratší možnej, není delší než obyčejnej maraton. Mezi jednotlivýma vrcholama to samozřejmě budu řezat rovně přes skály, řeky, ledovce a séraky tou úplně nejprímější cestou.

Můžou vás fanoušci při vašem pokusu někde podpořit?

Rozhodně. Podpisy budu rozdávat sice až v cíli, ale ještě předtím zvu všechny na občerstvovačku, kterou jsem si na cestě nachystal. Je trochu schovaná, aby ji nenašel a nesežral yetti. Ale vám to místo samozřejmě prozradím, dávejte pozor: dostanete se na něho, když půjdete na v pořadí desátej kopeček, kterej navštívím - to jako první počítám Nanga Parbat. Potom se natočíte čelem ke Kančendžendze a ujdete přesně dvojnásobek vzdálenosti, kterou já zdolám mezi K2 a Manaslu. A tam dole to je.

No, to zní dost komplikovaně, nemyslíte, že to spoustu lidí spíš odradí?

Toho bych se nebál, věřím, že na to přijdou.

Hodně štěstí a díky za rozhovor.